

JANKO LEBAN:

Dimnikar.

ilka in Lojzek sta sedela za svojo mizico ter se kratkočasila z igračami, ki sta jih bila dobila o Božiču. Mati se je za hip odstranila iz sobe, otroka sta bila sama. Zdajci zaslišita močan šum v kuhinji. »Kaj je to?« vikne Milka, »kar strah me je!« — Pa pogledam, kaj je,« odvrne Lojzek. Potihoma se zmuzne iz sobe ter pogleda skozi kuhinjsko okno. Nikogar ni videl, pač pa je slišal, kako je nekdo zamolklo tolkel in prasketal. Takoj je odhitel zopet v sobo ter nekako plašno dejal sestrici: »Milka, dimnikar je pri nas. Slišal sem, kako je trebil z metlo.« — »Da bi le ne prišel v sobo,« primetne Milka boječe.

Kaj mislite, zakaj je Milka rekla tako? Pestunja je otrokom večkrat dejala, če je niso hoteli slušati: »Le čakajte, pride dimnikar in vas vzame s seboj!« Zato ni čuda, da so se otroci tako bali črnega moža ter se skrivali pred njim, ko je prihajal v hišo. Tudi zdaj ni bilo Milki in Lojzku lahko pri srcu, ko sta slišala, da je črnc v dimniku.

Nekaj časa ni bilo ničesar več slišati in otroka sta se že nekoliko pomirila. A zdajci se jima zazdi, da nekdo hodi po kuhinji. Lojzek se ojunači, gre zopet ven in pred kuhinjskimi durmi zakliče: »Kdo je tukaj?«

»Dimnikar, ljubi deček. Prinesel sem ti nekaj iz dimnika, ne begaj od tod!« se oglasi mož.

Lojzek je res mislil bežati, toda prijazna beseda dimnikarjeva in zagotovilo, da mu je nekaj prinesel, sta ga s pridom utešili. Stopil je le do sobnih vrat ter se tu ustavil. Dimnikar pride iz kuhinje, se dečku nasmehlja ter mu pokaže klobaso.

»Ali jo hočeš?« vpraša prijazno ter še pristavi: »Mati mi je rekla, naj ti iz dimnika prinesem klobaso, ker si tako priden. Tu jo imaš!«

Lojzek se je spočetka še obotavljal, a kmalu se osrči ter vzame ponujano klobaso. Pohiti v sobo k sestrici, ki se je v tem bila skrila v kot, ter ji pokaže, kaj mu je dimnikar dal.

»To je dober mož,« zakliče veselo. »Milka, nika se nič ne boj, le pojdi z mano ven, morda dobiš tudi ti kaj!«

Milka je šla boječe in nezaupno za bratcem, se skrivala za njegov hrbet in komaj si je upala pogledati proti dimnikarju. Ta pa smeja se reče: »No, ljuba moja mala; ali naj tudi tebi prinesem klobaso iz dimnika? Tam jih je še več. Če boš zmerom pridna in mi daš ročico, pa splezam zopet v dimnik ter ti prinesem klobaso.«

»O, da, pridna bom, pridna,« odgovori Milka pomirjena, pristopi bliže ter poda dimnikarju ročico.

»Dobro,« deje dimnikar, »pa grem zopet v dimnik. Vidva pa stopita na dvorišče, morda me bosta videla!«

Otroka takoj pohitita na dvorišče ter ne odmakneta oči od dimnika. Ni dolgo trajalo, ko se iz njega prikaže glava in za njo se prikažejo črne roke.

»Tu je, tu je dimnikar!« zakličeta otroka. Zdaj pa stopi dimnikar z vsem telesom iz dimnika, skoči na streho ter z metlo zapleše po njej. Otroka prasneta v smeh. — Ko se povrne dimnikar iz dimnika, dobi tudi Milka klobaso. V tem pride mati domov. Nemalo se začudi, ko vidi, da otroka tako brezskrbno in veselo občujeta z dimnikarjem. Natoči kozarec vina ter veli Milki, naj ga da dimnikarju. Milka je rada to storila, dasi še nekoliko boječe. Lojzka pa ni bilo čisto nič več strah. Tipal je prijaznega moža, da se prepriča, če njegova obleka barvo pušča. Dimnikar pa je tudi dovolil, da je Lojzek stopal po lestvici gor in dol, šaljivo se je razgovarjal z dečkom ter je bil sploh dobre volje.

Če se je odslej zaslišal glas: »Dimnikar prihaja!« — se otroci niso več skrivali po kotih, marveč smejali so se in bili veseli, saj so vedeli, da je dimnikar dober mož. Obleka mu je bila sicer raskava in temna, a pod njo mu je utripalo dobro srce, ki ga je zaradi njega moral vsak ljubiti.

Zimska.

*V strganem krilu
grbasta zima
s šilasto brado
vrh peči kima.*

*Brado kovač naj
malo zravna ti,
krilo pa bo ti
zakrpala mati.*

*Ko ti še dohtar
grbo zarobi,
pa boš spet taka,
kot se spodobil!*

Ernest Titan.

